Täna rakte töövangerd lasemad tallipoisi
määrida ja kaks hobust-päev otsa lõõta tal
jesnud. „Siis tarvis silma luugid täna hi
lahtipidada, et ta selm mõnda kõrvaliist
teed ei lähe ja meid ijseneses naerda ei s
jeletas Toomas oma abilistele. Eks wa
ka siis õige hoolega iõ otsa, aga ei mõisa õu
kürsu-kääntse ruulda. Mehed arwasiwad et
opmann täna asjalus kalki jälab ja pidiwa
ja igaüks omale poole puiklema, aga - juba
ruulda mõisa õues tasast wilistamist.
Warsi teksiwad kaks mest nähtawale ja op
sõsitas: „Nüid mehed ütsad! Nagu tee teate,
on härra täna rõdust ära ja tuleb wast tu
homme lõuneks alles rõdu. - Täpsõst minev
jätsin just sellepärast niihiljaks et wa Toom
ja wahtimast ära on läinud. Lähemas kõrtsi
kus teie hobused on, pange putta wili mõisa
wangerdest ära ja olge enne walged ja tühjal
jälle siin. - Nüid aga putta!" Nagu tahma
selli muistes, toimetasiwad nüid opmanni
palgalised sipelga käomused hobused ette, koorma

peale ja warsi ka õuest wälja. Aga - juba Toom
oma abilistega oli mesto tuttis ninni. - Kelmid
jätsi käed ninni, pandi koormale otsa ja asti
mõisa õue, tagasi. - Opmann oli aga nagunõur
waese tee, pesasse, pugenud, - mehiseksel olewa
lootus, asja lugu enesele, teadmatoks teha.
Opmanni ja mõisa pere teada, pidi härra rõdust
ära olema, aga Toomal palwe peale, päris rõdu.
Pea andis Toomas härrale uudist teada; et opmann
küll sõite wastu oleas, aga, kus ja peasel, Toomas
ühes oma abilistega ja ka ta oma kaks abilist
tuuistasiwad teda peamehes. - Nüid ähwardas
härra opmanni, ühes tema sellitega rohkete hoolega
anda, et mehiseksel oma trahwi alustuseks ka
urwaplaastrit maitseda saaks. Peale ei öeldi
opmanni, tema teenistuse aasta täis saamiseg
lahti. - „Suline tõrw ja tõrat", kirus nüid opmann
iseeneses, oma kambri ust luuku plõksates, „jüs
mina saan pekstud!" Tõmbanud püreli pingutaja
ümber raela ja olnudgi leitsäk lendus. —
Paar päewa läks nüid mööda, nõnda et üksgi
mõisa inimene ei teadnud kus opmann wiibis.